

İNTİKAM

İyilerin intikamı kötülerin günahından daha acımasız olur.

Kahraman Tazeoğlu'ndan

DESTEK YAYINLARI: 1143

EDEBİYAT: 356

KAHRAMAN TAZEÖĞLU / İNTİKAM

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül

Editör: Özlem Esmegül

Son Okuma: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya Yöneticisi – Menajer: Umeyr Karakoç

Destek Yayınları: Eylül 2019

1.-45. Baskı: Eylül 2019

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-656-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

[facebook.com/ DestekYayinevi](https://facebook.com/DestekYayinevi)

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari.com

menajer@kahramantazeoglu.com.tr

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

İNTİKAM

Kahraman Tazeoğlu'ndan

1.

“Ruhum zehirlendi. Bundan sonra hayatım can çekişip, ecelimi bekleyerek geçecek” dedi Vuslat. Ve o an intihar etmeye karar verdi. Yaşamak, ağır bir yükü artık. Daha fazla devam edemezdi. En iyisi her şeyi sonlandırmaktı...

Ataköy Marina'nın önünden taksiye bindi. “Haliç üzerinden Taksim” dedi şoföre. Neden böyle dediğini bilmiyordu. Haliç'ten geçen her yere gidebilirdi. Ya da hiçbir yere gitmeyebilirdi. Az önce yaşadığı travma, hiçbir şeyin yolunda gitmediği hayatına son darbesini vurmuştu nasılsa.

Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Şoför dikiz aynasından Vuslat'ın haline bakıyor ama bir şey diyemiyordu. Boynunda ve yüzünde morluklar vardı kızın. Yeşile çalan gözlerinde tedirgin, ürkek ve korku dolu bakışlar... Saçları bahtı gibi siyah ve dağınıktı. Dizlerini titretiyordu istemsizce; biraz öfkeli, biraz korkmuş ve çaresiz... Arada bir dudağını ısırıyor ve “Neden gittim, neden?” diye kızıp duruyordu kendine.

Başını yasladığı camdan dışarı baktı. Bakırköy'ün üzerine gökyüzü düşmüş gibiydi. Yollar bir sessizlik şarkısı söylüyordu sanki. Derin bir iç çekti Vuslat. Yol boyu attığı sessiz çığlıkları içine biriktirdi. Taksi Cevizlibağı geçmişti bile. Başını camdan aldı, şoförün bakışlarına yakalandı o sırada. Babacan biriydi şoför, 55-60 yaşlarında. Babası geldi aklına Vuslat'ın. şoför tebessüm etti, bir şeyler diyecek gibi oldu. Vuslat bakışlarını şoförden çekti aniden; kaçmak ister gibi... Taksi Ayvansaray'ı geçip Haliçe girmişti.

Yanındaki çantayı uzağa itti. Kusacak gibi oldu o an. Titreyen ellerini boynuna götürdü. Daha birkaç saat olmuştu. "Rüya olmalı..." dedi içinden. "Bu bir rüya olmalı."

Ama gerçektir!

Ağrılarını hissetti yeniden, sızlayan yerlerine dokundu. Birden aklına küpesi geldi, yıllardır hiç çıkarmadığı, tek kulağında takılı olan küpe... Diğer teki olamayan küpe...

Elini yavaşça kulağına götürdü, evet oradaydı, hâlâ kulağındaydı, derin bir nefes almaya çalıştı ama olmadı bu kez. Ağrılarını izin vermedi buna. Elini göğsünün üzerine koyup gözlerini kapatacakken, şoför kaygılı bir sesle "İyi misiniz, durayım mı?" diye sordu. Haliç Köprüsü'nün tam da ortasındaydılar şimdi.

Camdan dışarıya baktı Vuslat. Seyrek geçiyordu araçlar... Gökyüzünün şenlenmesine az vakit kalmıştı. Yıldızlar kaybolmaya yüz tutmuştu. Titrek bir ay ışıltısı Vuslat'ın yüzünü öpüyordu. "Devam..." diyebilseydi kendine, elbette yol devam edecekti ama... Diyemedi... Vuslat için yol bitmişti artık.

“Buraya kadar...” diye geçirdi içinden ve “Durun!” dedi şoföre kısık bir sesle. şoför dörtlüleri yakıp durmaya hazırlanırken, Vuslat yanındaki çantasından cüzdanını çıkardı, son 100 lirasını koltuğa bırakıp hızla indi taksiden ve Haliç’in demir parmaklıklarına doğru koştu.

şoför kusacağını sandığı müşterisinin niyetinin başka bir şey olduğunu fark etti o an. Aceleyle arabadan inip Vuslat’a doğru koşmaya başladı. Ama geç kalmıştı. Vuslat önce elindeki cep telefonunu suya fırlattı ve bir saniye bile tereddüt etmeden kendisini Haliç’in serin sularına bıraktı...

2.

Hasret, geceyi severdi. Güneşin doğuşunu seyrettikten sonra uykuya çekilir, öğleden sonraları uyanırdı genelde. Balat'ta, yüksek bahçe duvarlarıyla korunaklı müstakil bir Rum evinde oturuyordu. Tek kişilik bir kale gibiydi evi. Yemeklerini kendi yapar, mütemadiyen evinde yerdi. Bahçesinde her türlü sebze yetiştirebiliyordu. Hemen hemen her çeşit meyve ağaçları da vardı üstelik. Doğal bir yaşam sürüyordu küçük sığınağında. Ekip biçtikleriyle doyururdu karnını. Eski bir fırını da vardı bahçesinde. Ekmeğini kendi elleriyle pişirir, oltayla balık tutar, zıpkınla avlanır, kimseye muhtaç olmadan sürdürürdü hayatını.

Görüştüğü insanlar yok denecek kadar azdı. En çok da bu yüzden tercih etmişti muhafazalı bir yaşam sürmeyi. Kimseye sıkı fıkı olmaz, başkalarıyla arasına görünmez duvarlar örerd. Göz teması bile yoktu insanlarla... Soğuk tavırları yüzünden kimse de ona selam vermez, veremezdi kolay kolay.

Güneşin batmasına yakın saatlerde terastan denizi seyreder, cumbasında kitap okur, bilgisayarının başında bir süre çalışır, hava kararır el ayak çekildikten sonra dışarı çıkar, rutinini hiç bozmazdı. Birbirinin kopyası gibiydi günleri.

Deniz Harp Okulu mezunuydu Hasret. SAT komandosuydu aslında ama asi karakterine söz geçiremediği için, emre itaatsizlikten dolayı birkaç kez ceza almış, en sonunda ordudan atılmıştı. Şimdiki hayatından memnundu ama...

Yazılım merakı ve parlak vizyonu onu yıllar önce bitcoin satın almaya yöneltmiş, bu kripto para biriminin birdenbire yükselmesiyle küçük bir servet sahibi olmuş, kendi dünyasını kurmuştu. Yakın bir zamanda Heybeliada'da büyük bir ev kiralamıştı. Bazen Balat'ta ama çoğunlukla da Heybeliada'da kalıyordu. Adadaki evi yükseklerdeydi, ıssızdı. Kocaman da bir bahçesi vardı. Bahçeye ahır yaptıracak, burada at yetiştirecek, adada atla gezecekti. Teknolojiyi kullanarak şehirde doğal bir hayat sürmenin yolunu bulmuştu.

Bir yarış teknesi, bir de küçük balıkçı teknesi vardı. Heybeliada-Balat arası, bir saat bile sürmezdi. Bazen yarım saat... Geceleri lüks yakarak balık tutmayı çok severdi. Oltaya birkaç balık vursa yetiyordu ona. Zıpkınla avlanmak içinse sabaha yakın saatleri tercih ediyordu. Gün aydınlanırken, ıssız saatlerde, deniz trafiği başlamadan adaya gidecekti yine. Güneş doğarken Heybeliada'ya varırdı nasılsa.

Gece yavaş yavaş son bulurken Balat'taki evinden çıkıp sahile indi. Teknesine binerken az ötesinde iki yunus gördü. Arada bir sıçrayarak Sütlüce yönüne doğru yüzüyorlardı. Her zaman karşılaşabileceği bir manzara değildi bu. Fırsatı kaçıramazdı.

Yunuslara eşlik etme hevesiyle dalgıç kıyafetlerini giydi hemen, oksijen tüpünü takıp, aceleyle suya atladı ve peşlerine düştü. Y zeeye pek yakın yüzüyordu yunuslar. Hasret, uzun zamandır yaşamadığı bir heyecan duydu.

Ne var ki köprünün altından geerirken korkunç bir şey oldu. Biri oldukça sert bir şekilde suya düştü.

3.

Taksi şoförünün eli ayağına dolanmıştı. Endişe içindeydi. Ne yapacağını bilmez halde bir arabasına, bir köprü korkuluklarına doğru koşturup duruyordu. Seyrek geiyorcu araçlar köprüden o saatlerde. Hiçbiri durup neler olduğunu sormuyordu. Ne merak eden vardı, ne yardıma koşan.

Meslek hayatında ilk kez böylesi müşkül bir durumla karşılaşıyordu zavallı. Gencecik güzel bir kız neden canına kıyardı ki? Onu bu karara sürükleyecek ne yaşamış olabilirdi?

Telaş içinde polisi aradı. Sonra köprü bariyerlerinden aşağıya baktı bir kez daha. Kimse yoktu görünürde. Polisi beklerken, kederle bir sigara yaktı. Bir yandan da “Neden durdum, neden söyledim?” diye kendine kızıyordu. Kız için çok üzülmüştü. İçi sızlıyordu. Eli ayağı buz kesmişti. Kızın güzelliği ne kadar da göz alıcıydı. Asla unutamazdı dikiz aynasından bir iki kez de olsa gördüğü o güzelim yüzü. şimdi polise uzun uzun ifade verecek, geçen süre mesaisinden gidecekti. Nihayetinde o da

ekmeğinin peşindeydi. Günüñ nafakasını çıkarabilmek hiç de kolay değildi. Polisin gelmesini beklerken, bunlar geçiyordu aklından.

Bir kez daha korkuluktan aşağıya baktı. Yaklaşan polis otosunun ışıklarını görünce, aracına geri döndü. Arka koltuğa göz atmak geldi aklına. Orada duran çantayı ve yüz lirayı gördü. Şaşırılmıştı, önce düşürdü mü diye düşündü ama her şey planlı gibi görünüyordu. Çantanın içine bakmak istedi. Kızın ailesine haber verebilirdi belki.

Bu sırada polis arabası taksinin yanına gelmişti bile. İki memur alışıl gelmiş bir tavırla taksiciye neler olup bittiğini sordu. Adam olayı bir çırpıda anlatıverdi polislere. Kızın çantasını arka koltukta bıraktığını da söyledi.

“Ailesine haber vermek için çantaya bakacaktım, sizi görünce dokunmadım. Siz haber verseniz, daha iyi. Ben nasıl söylerim?” dedi.

Polislerden biri çantayı alıp içini incelerken, diğeri korkuluktan aşağı baktı. Telsizle konuştu. Olayın tanığı taksi şoförünün olay mahallinde olduğunu, kızı göremediğini söyledi.

“Kimmiş bu kız Allah aşkına? Yirmi yaşlarında demedin mi sen usta?” diye sordu polis, taksi şoförüne.

“Evet, öyle. Çocuğum yaşındaydı” dedi taksici. “Zaten o dert oldu ya içime. Bir de güzeldi ki... Ah yavrucuğum ah! Nasıl kıydın kendine? Yüzme bilsem hiç düşünmez atlardım peşinden.”

Telsizli polis “Kimlik vardır belki, baksana. Bildirelim hemen” dedi.

Çantayı inceleyen diğer polis “Bakıyorum işte” diyerek kızın cüzdanını çıkardı ve bir öğrenci kimliği buldu.

“Üniversite öğrencisiymiş” dedi. “Harbiden de çok güzelmiş. Böyle pırl pırl gençler neden intihar ederler hiç anlamam.”

“Var bir iş devre. Arkasında bir vukuat var kesin.”

4.

Vuslat kendini Haliç'in karanlık sularına bıraktığı sırada, Hasret yunuslara eşlik ederek köprünün altından geçiyordu. Suya düşer düşmez fark etti onu. Kız denizin yüzeyine şiddetle çarpmış olmanın etkisiyle bayılmıştı.

Hasret, soğukkanlılıkla olaya müdahale etti hemen. Oksijen tüpünün mafsını hızlıca kızın ağzına takıp sırtüstü yüzerek kıyıya çıkardı onu.

Her şey köprünün tam altında olup bittiğinden yukarıdan bakan taksici kimseyi görememişti. Polisler geldiğinde Hasret çoktan kıyıya çıkarmıştı kızı.

Kızı hemen hastaneye götürmeliydi. Oksijen tüpünü ve paletlerini hızlıca çıkarıp Vuslat'ı kucakladı. Ancak kız yarı baygın halde olmasına rağmen kalan son gücüyle çırpınır gibi hareketleniyor, "Alçaklar... Alçaklar..." diyerek ağlıyordu.

Hasret kızı yere yatırdı yine. Saçlarını okşayarak "Güvendesin... Emin ellerdesin" dedi. Hasret'in başına taktığı

dalış lambasının ışığı açık kalmıştı, aydınlıkta kızın güzelliğini fark etti birden. Lambayı açık tuttu bir süre daha. Sakinleşmesi için kızın saçlarını okşarken, küpesi değdi eline. Tek küpe vardı kulağında nedense. Küpeye dikkatlice baktı ve gözlerine inanamadı. “*Bu gerçek olamaz*” diye geçirdi içinden. Daha da dikkatli inceledi küpeyi. Küpenin diğer eşi kendi kulağındaydı. Hayretler içerisinde kalmıştı Hasret.

Kız yavaş yavaş sakinleşmeye başlarken Hasret kendi kulağındakini çıkarıp iki küpeyi yan yana getirdi, birbirinin eşiydi kesinlikle... İkisinin de üzerinde aynı şekilde işlenmiş amfora simgesi vardı.

Hasret, Foçadaki eğitim yıllarında bir batığa dalış yaparken bulmuştu bu küpeyi ve üstündeki amforadan küpenin antikçağdan kalma olduğunu anlamıştı. Eskiden tehlikeli bir boğazı geçen ya da tehlikeli bir yolculuğu tamamlayan denizciler nişan olarak tek küpe takarmış. Yüzyıllardır devam eden bir gelenekmiş bu. Denizcilikle ilgili okuduğu eski kitaplardan öğrenmişti Hasret bu efsaneyi. Bulduğu küpeye de derin anlamlar yüklemişti bu yüzden. Yanından hiç ayırmamıştı. Başına bela açacağını bildiği halde kulağını deldirmişti üstelik. Nihayetinde çok ciddi bir disiplin cezası almıştı. İlk emre itaatsizlik suçuydu bu.

5.

Emniyet Amiri Sadık derin uykudaydı o saatlerde. Tuhaf bir rüyanın koynundaydı. Eski bir çağda küçük bir ülkenin kralı olarak görüyordu kendini. Rüyasındaki duyguları inanılmaz bir gerçeklikle yaşıyordu o sırada.

Prenses kızı, yüzünde derin bir kederle babasının yanına gelerek “Ben razıyım baba. Gitmeye hazırım” dedi. Gözyaşları sicim gibi süzülüyordu yanaklarından.

Dünya güzeliydi kralın kızı. Ona bakmaya doyamazdı çocukluğundan beri. Varlığı tek başına doldururdu dünyasını. Tacı, tahtı, saltanatı bir yana, prensesi bir yanaydı. Çok düşküdü kızına. Evlatları arasında tek gözdesiydi o.

Küçük bir ülkenin pamuk kalpli kralıydı... Halkıyla mutlu mesut yaşarken, bir şeyler ters gitmeye başlamıştı. Dünyaya hükmeden bir imparatorluğun veliahdı, gözdağı vermek için kralın ülkesine gelmişti. Ancak kendi imparatorluklarına bağlı bir krallık olduklarında varlıklarını sürdürebileceklerini bildirmişti krala. “Aksi halde ülkeni yok ederiz” demişti.